

## Prințesa cu suflet cald

Leul Cel Batran

---

Albinuța și furnica, împreună au plecat,  
Să adune dintre tufe, bunătați pentru mâncat.  
Se opriră în grădină și săltând în pas vioi,  
Încărcară o desagă pentru stup și mușuroi.

Când să plece pe cărare, au văzut cât e de greu,  
Să ridice sacoșica, așa cum făceau mereu  
Și mirate deopotrivă, au chemat în ajutor,  
Pe țânțarul ce în aer, cât o scamă-i de ușor.

Împreună cu acesta, ca s-o miște n-au putut,  
Astfel că și libelulei, să-i ajute, i-au cerut.  
Și toți patru dintr-odată de desag-au apucat,  
Dar degeaba, nici acuma, de pe loc nu s-a mișcat.

Scărpînându-se în barbă, mititelul de țânțar,  
Se gândi că e nevoie să îl cheme pe bondar.  
Lenevia, însă-i mare, pentru-acest zumzăitor,  
De aceea îl strigară pe gândac în ajutor.

Cu picioarele grămadă, să împingă, se porni,  
Însă numai într-o clipă, gândăcelul obosi  
Și se-ntoarse cu rușine sub petalele de flori,  
Ascunzându-se îndată, străbătut de reci fiori.

Chiar atunci trecu pe-acolo, o fetiță de smarald,  
O prințesă minunată, ce avea un suflet cald.  
Ea văzu acei prieteni și aflând că sunt în zor,  
Fără sta prea mult pe gânduri, le sări în ajutor.

Ce mai mare bucurie, ce mai cântec, ce mai haz,  
După ce copila bună îi scăpase de necaz.  
Au sărbătorit cu toții, până înspre asfințit,  
Iar micuța, drept răsplată, multă miere a primit.